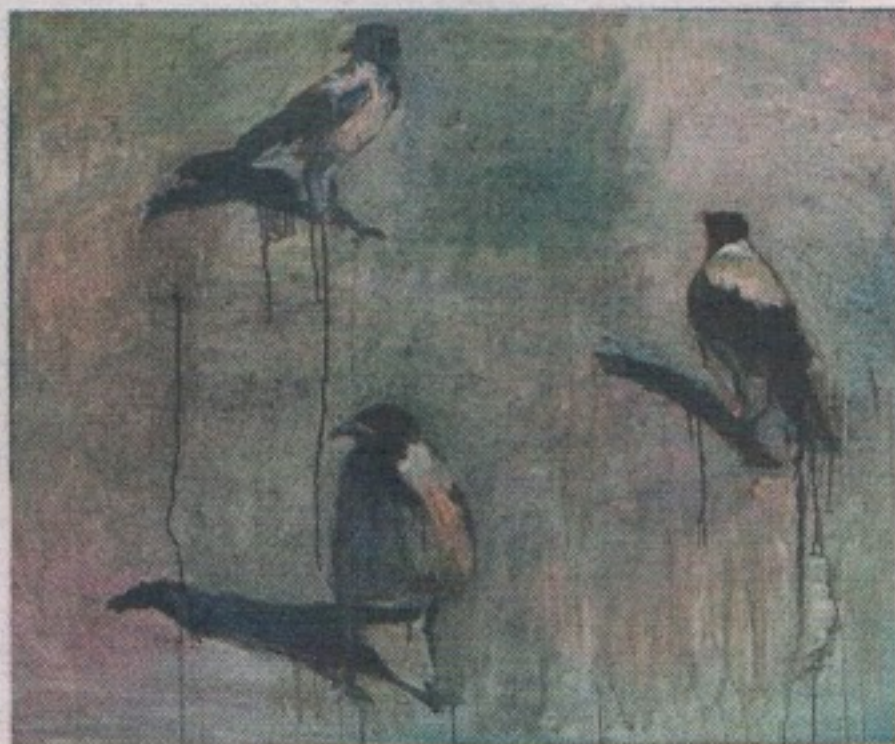


מחוץ למסגרת



חנה גולדברג,
"שלושה
עורבים", 2014
צילום: מיכאל עמר

עורבים בודדים, כנדים ונייחים, מנות-קים לחלוטין מסביבתם, אבודים במרחב בלתי מוגדר, מקורקעים אל מול רקע של שטחים בראשיתיים, כתמים ונזילות של צבע נעדר זיהוי ומיקום. אלו הם העורבים שציירה חנה גולדברג בסדרה "כי כולך עורב" שיצרה האמנית בחודשים האחרונים ליד ביתה מתוך התבוננות. לצד סדרת העורבים מציגה האמנית סדרה נוספת של עבודות שנעשו תוך עצימת עיניים והם מהווים מעין נופי נפש דמיוניים. אוירה של כליה ואבדון, תחושה של "אחרי המבול" שורה על שתי הסדרות המוצגות בתערוכה "הקלו המים" המוצגת בימים אלו בגלריה האחרת" במכללת תלפיות בחולון. "אלו סדרות היכולות להתרחש בכל מקום, ובו בזמן בשום מקום", כותבת האמנית. אוצר התערוכה, האמן אבנר בר חמא, כותב במאמר התערוכה שגולדברג היא אמנית דתייה מתריסה, שאינה מחפשת למצוא חן. בניגוד ליונה התנ"כית, מטרת שליחות העורב לא הוגדרה. העורב מסמל רוע ואכזריות כלפי בניו ואף שגורש על ידי נח, הוא מסרב לעזוב את התיבה. המדרשים, לפי בר חמא, מייחסים לעורב גם

שיר ביום

אסתר ראב

כְּפִי נְשׂוּאוֹת אֵלֶיךָ
אֶל מְעַט הָאוֹרָה
אֲשֶׁר עוֹד לִי בְּעֵינַיִךְ,
וְאַתָּה – שְׁנִיךָ לוֹטֵשׁ
אֶל רֶגֶל-בְּשָׂרֵי הַצֶּהָב;
וְלוֹ בְּשָׂרְךָ זֶה עַל פְּנֵי שְׂדֵה
יִשְׂרָאֵל
וְעַיִט חָג מִמַּעַל לוֹ –
עוֹד כְּפִי נְשׂוּאוֹת אֵלֶיךָ,
אֶל מְעַט הָאוֹרָה
אֲשֶׁר עוֹד לִי בְּעֵינַיִךְ.

אכזריות וגם התמקרות בהנאות פרטיות. "האם בשם הסדרה החדשה "כי כולך עורב", מרמזת האמנית על איבוד הדרך של מנהיגינו המנותקים מצרכי האוכלוסיה עליה הם מופקדים?" שואל האוצר. לפי עדותה של האמנית, הסדרה צוירה לפני, בזמן ואחרי המבצע האחרון בעזה, ולכן לא מן הנמנע שציורי העורבים והאדמה החרוכה, הושפעו מהאווירה הקשה השוררת בחברה הישראלית אחרי המלחמה.

מתוך "ניו יורקר"

© Harry Bliss / The New
Condé Nast Pub

